

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobkyně: **H. Š.**
zastoupená advokátem Mgr. Danielem Grimmem
sídlem Bozděchova 567/8, 70200 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022 č. j. MPSV-2021/203009-421/1,
o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyně **je povinna** zaplatit České republice na soudním poplatku částku 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení buď v kolkových známkách, anebo na účet Krajského soudu v Ostravě č. ú. 3703-4123761/0710 pod variabilním symbolem 2040001022.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně byla na základě vlastní žádosti zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky ve Zlíně (dále též jen „úřad práce“) ze dne 18. 11. 2021 (dále též „rozhodnutí úřadu práce“) byla žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazena z důvodu maření součinnosti s úřadem práce podle § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2022 č. j. MPSV-2021/203009-421/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Konkrétně mělo maření součinnosti ze strany žalobkyně spočívat v tom, že se ve stanoveném termínu dne 9. 11. 2021 bez omluvy nedostavila na úřad práce.

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu, ve které navrhovala, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí úřadu práce. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné, vydané v rozporu se zákonem o zaměstnanosti, správním řádem, Listinou základních práv a svobod a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i za nedostatečně zdůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal s jejími námitkami.
3. Žalobkyně v žalobě zdůraznila, že se na úřad práce nedostavila nikoli z důvodu, že by své povinnosti zcela ignorovala či k nim přistupovala ledabyle. Mylně si zapsala termín jednání, přičemž v poznačený den se na úřad práce řádně dostavila. Až na místě jí bylo sděleno, že termín jednání byl již 9. 11. 2021, tedy o celé dva dny předtím. Její omyl tak rozhodně nelze považovat za maření součinnosti s úřadem práce ani za hrubou nedbalost. Nic nebránilo tomu, aby jí úřad práce nabídky práce, které měl pro ni připraveny na 9. 11. 2021, předložil 11. 11. 2021. Místo toho žalobkyni vyřadil z evidence uchazečů, čímž prohloubil její existenční problémy a ztížil jí možnost pokračovat v hledání práce za pomoci úřadu. Vyřazení z evidence by přitom podle žalobkyně mělo být až krajním řešením, resp. řešením u člověka, který vědomě maří spolupráci, případně přistupuje ke svým povinnostem svým zaviněním ledabyle, naopak není na místě u uchazeče, který se dle svých možností a schopností snaží s úřadem spolupracovat.
4. Žalobkyně dále poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 124/2013, 7 Ads 268/2015, 3 Ads 349/2017, 7 Ads 268/2015 a 1 Ads 55/2021, ze kterých v žalobě citovala vybrané pasáže a zdůraznila, že správní orgány nedostály svým povinnostem. Z rozhodnutí není podle žalobkyně patrné, zda úřad práce hledal proporcionalitu mezi důsledky (vyřazení) a závažností a důvody porušení, zda se případné posouzení proporcionality promítlo do interpretace vážného důvodu a jakým způsobem. Jinými slovy, úřad práce nevysvětlil, z jakého důvodu omyl žalobkyně nepovažoval za vážný důvod. Vyřazení z evidence má přitom pro žalobkyni velmi negativní dopady. Nejen, že by musela hradit odvody na zdravotní pojištění, což je pro ni jako osobu bez příjmu velmi zatěžující, ale výrazně jí je ztížena možnost hledat vhodné zaměstnání, případně absolvovat s pomocí úřadu práce kurzy či využít jiné prostředky, které by zvýšily šanci jejího uplatnění na pracovním trhu. Nelze také pominout negativní dopady v oblasti účasti na důchodovém

pojištění. V tomto směru (zkoumání proporcionality) je rozhodnutí žalovaného (resp. úřadu práce) podle žalobkyně nedostatečně odůvodněné, a tudíž nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobkyně svou povinnost dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu dne 9. 11. 2021 v čase mezi 8. a 9. hodinou nesplnila, což nebylo sporné. Žalobkyně přitom uvedla, že si je vědoma svého pochybení s tím, že si do mobilního telefonu omylem poznačila datum 11. 11. 2021 a je zřejmé, že byla schopna se na úřad práce dostavit.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

6. Ze správního spisu úřadu práce krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 11. 9. 2020 žádost o zprostředkování zaměstnání. Dne 10. 6. 2021 podepsala formulář nazvaný „Doplňující poučení o povinnostech uchazeče o zaměstnání“, ve kterém byla mimo jiné upozorněna na povinnost uchazeče dostavit se na úřad práce ve všech termínech stanovených úřadem práce, oznámit úřadu důvody nedostavení se ve lhůtě nejpozději do 8 kalendářních dnů a také že nerespektování uvedených povinností může vést k vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Podle záznamů o jednání ve věci vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání (ve správním spise se jedná o dokument číslo 7) bylo datum „návštěvy“ žalobkyně na příslušné pobočce úřadu práce stanoveno na 9. 11. 2021 (8–10 hod.), žalobkyně se však nedostavila a dostavila se až 11. 11. 2021, kdy uvedla, že si spletla termín a domnívala se, že se má dostavit až 11. 11. 2021. Žalobkyně dále dodala, že si je vědoma toho, že si spletla termín, ale přesto se jí nelíbí zacházet s člověkem způsobem, který mu nedovoluje udělat chybu a nedává možnost individuálnímu přístupu (záznam je podepsán žalobkyní). Přípisem ze dne 11. 11. 2021 úřad práce oznámil žalobkyni zahájení správního řízení z moci úřední o jejím vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nedodržení termínu návštěvy úřadu práce dne 9. 11. 2021 a dne 18. 11. 2021 o vyřazení žalobkyně z této evidence rozhodl.
7. Úřad práce v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na příslušná ustanovení zákona o zaměstnanosti [§ 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c)] a konstatoval, že žalobkyní uváděný důvod nedodržení stanoveného termínu návštěvy dne 9. 11. 2021 není vážným důvodem podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatňovala námitky obdobné těm, které uvedla v nyní projednávané žalobě. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že povinnost dostavovat se ve stanovených termínech na úřad práce je jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání, která slouží k možnosti pravidelné spolupráce s uchazečem o zaměstnání, a tedy k naplnění účelu činnosti úřadu práce. Žalobkyně svou povinnost prokazatelně nesplnila, přestože o ní byla řádně poučena, přičemž podle odůvodnění napadeného rozhodnutí v případě neprokázání vážného důvodu nedává zákon o zaměstnanosti úřadu práce na zvážení, zda k tomuto kroku (vyřazení uchazeče z evidence) přistoupí či nikoliv.

V. První rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

8. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl. Rozsudkem ze dne 31. 10. 2022, č. j. 20 Ad 10/2022-32, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 31. 10. 2022 brojil žalovaný kasační stížností. Té Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Ads 215/2022-23, zrušil

rozsudek krajského soudu ze dne 31. 10. 2022 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění konstatoval, že krajský soud nesprávně vyložil judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně omluvitelného důvodu hodného zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud v projednávané věci shledal, že ve spise je dostatek podkladů o tom, že se v případě žalobkyně nejedná o ojedinělé pochybení. Za nesprávný pak Nejvyšší správní soud označil i závěr krajského soudu, že žalobkyni nelze vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání pouze z důvodu nedostavení se na sjednanou schůzku, aniž by byly zjištěny a prokázány jiné okolnosti zvyšující závažnost tohoto pochybení. Měl naopak za to, že k opomenutí uchazeče o zaměstnání musí přistoupit okolnosti, které by toto opomenutí relevantně omluvily. Tyto okolnosti však krajský soud nesprávně posoudil, resp. vycházel ze skutečnosti (ojedinělost pochybení), která nemá oporu ve správním spise, dokonce je s ním v přímém rozporu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)], veden závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 25. 4. 2024, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili (resp. na výzvu soudu ze dne 13. 5. 2024 obsahující doložku podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě 2 týdnů nesdělili, že s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí).
11. Předmětem sporu je rozhodnutí správních orgánů ve věci vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti, které mělo spočívat v tom, že se žalobkyně coby uchazeč o zaměstnání nedostavila 9. 11. 2021 na úřad práce a svou neúčast vysvětlila až dne 11. 11. 2021 tím, že si špatně poznamenala stanovený termín.
12. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti platí, že příslušná krajská pobočka úřadu práce vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže maří součinnost s úřadem práce (krajskou pobočkou). Za maření součinnosti se podle § 31 písm. c) téhož zákona považuje také, pokud se uchazeč nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů. Vážné důvody ve shora uvedeném smyslu jsou vymezeny v § 5 téhož zákona a podle písm. c) bodu 7 se za ně považují mimo jiné důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.
13. Výkladem uvedených zákonných ustanovení se ve své rozhodovací praxi již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (dostupných na jeho webových stránkách). V již zmíněném zrušujícím rozsudku č.j. 9 Ads 215/2023-23 Nejvyšší správní soud zrekapituloval, že: *„... je vždy třeba zachovat proporcionalitu mezi mírou porušení povinnosti a tvrdostí sankce, která za porušení následuje, a citlivě vážit všechny okolnosti případu. Smyslem činnosti úřadu práce je především zprostředkování zaměstnání. K vyřazení z evidence by proto měl úřad práce přistupovat obezřetně a používat jej až jako krajní prostředek řešení pochybení uchazeče. Úmyslem zákonodárce při zakotvení možnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nebylo „trestat“ uchazeče za každé bagatelní pochybení, ale zajistit, aby výhod spojených s vedením v seznamu uchazečů o zaměstnání nemohly požívat osoby, které své postavení zneužívají a znemožňují úřadu práce vykonávat jeho činnost (srov. rozsudky ze dne 3. 12. 2015,*

č. j. 7 Ads 268/2015-30, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28, odst. [23], ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31, odst. [27], a ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 Ads 62/2021-43, č. 4212/2021 Sb. NSS, odst. [28] až [31]). Dále platí, jak správně uvedl stěžovatel, že pouhý omyl nebo opomenutí ze strany uchazeče není vážným důvodem, který by omluvil maření součinnosti s úřadem práce z důvodu nedostavení se ve stanoveném termínu, pokud není doprovázeno relevantními okolnostmi (srov. stěžovatelem citované rozsudky č. j. 4 Ads 161/2008-101 a č. j. 5 Ads 42/2014-19, obdobně nedávná usnesení NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 9 Ads 23/2023-43, odst. [10], a ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29, odst. [23]). Tyto okolnosti mohou spočívat např. v tom, že jde o ojedinělé pochybení mající povahu lidsky zcela pochopitelného omylu za situace, kdy jinak uchazeč plní své povinnosti, případně sám i mimo součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce aktivně usiluje o získání zaměstnání (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 Ads 52/2021-31, odst. [26], usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 Ads 216/2022-35, odst. [15], nebo již citovaný č. j. 9 Ads 12/2024-29, odst. [23]). V potaz je třeba brát také to, zda se uchazeč aktivně snažil svoje pochybení napravit, že za poměrně dlouhou dobu vedení v evidenci plnil své povinnosti a jeho pochybení nenese žádné znaky účelového vyhýbání se stanoveným povinnostem (srov. již citované rozsudky č. j. 3 Ads 349/2017-28, odst. [25], a č. j. 1 Ads 62/2021-43, odst. [30]).“

14. Mezi účastníky není sporné, že se žalobkyně vskutku ve stanoveném termínu dne 9. 11. 2021 na příslušnou krajskou pobočku úřadu práce nedostavila. Nebylo ani zpochybněno, že žalobkyně byla řádně informována jak o plánovaném termínu schůzky, tak o povinnostech uchazeče o zaměstnání, včetně následků jejich porušení, spočívajících v možném sankčním vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
15. K námitce nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal vady, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost. Správní orgány obou stupňů srozumitelně vysvětlily, jakého pochybení se žalobkyně měla dopustit a proč v něm spatřují důvod pro její vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Stručnost odůvodnění odpovídá jejich právnímu názoru, podle kterého je zjištěné pochybení dostačujícím důvodem pro vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání.
16. Krajský soud pak v souladu s výše popsány závěry Nejvyššího správního soudu neshledal, že by u žalobkyně byl dán omluvitelný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Stejně neobstojí ani na to navazující argumentace ohledně proporcionality zásahu do právní sféry žalobkyně v důsledku vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Blíže v rozsudku (na který ostatně odkazuje i žalobkyně) ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30, Nejvyšší správní soud dovodil, že s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání „musí úřad práce hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu ‚vážný důvod‘ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.“ Proporcionalita se tedy týká primárně omluvitelnosti důvodů, pro které se žalobkyně nedostavila. Následný negativní dopad do právní sféry žalobkyně je pak zcela logickým a zákonem předpokládaným důsledkem, který navíc ze své povahy není modifikovatelný (tedy buď je uchazeč vyřazen nebo není).
17. Takovou úvahu napadené rozhodnutí obsahuje na str. 4, kde žalovaný shrnul, že žalobkyně byla již šestkrát vedena na úřadu práce z vlastní vůle od roku 2014, byla tedy obeznámena s výhodami této evidence a povinností dostavovat se na určené schůzky. Žalovaný na straně 5 svého rozhodnutí poukázal na skutečnost, že v předchozích letech byla žalobkyně z

evidence uchazečů o zaměstnání úřadem práce třikrát vyřazena z důvodu nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, a dospěl k závěru, že se tedy nejedná o jednání ojedinělé. Tento závěr má oporu ve spise, kde jsou založena předešlá rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání ze dne 23. 9. 2015, ze dne 3. 7. 2018 a ze dne 26. 2. 2020 a také dokument „Přehled evidencí uchazeče“ – žalobkyně, ze kterého vyplývá, že byla třikrát sankčně vyřazena, a to v letech 2015, 2018 a 2020. Žalovaný též poukázal na to, že dle spisu byla žalobkyně poučena jak o svých povinnostech, tak o následcích v případě jejich neplnění. Následně na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že žalobkyně neprokázala žádný osobní důvod, či důvod hodný zvláštního zřetele, který by jí objektivně zabránil dostavit se na sjednanou schůzku v řádném termínu. Omluvu žalobkyně, o jejímž obsahu navíc není sporu, tak zjevně jako vážný důvod pro nedostavení se nevyhodnotil. Pokud jsou tedy důvody nedostavení se neomluvitelné, žalovanému za takové situace nezbyvá než přistoupit k jediné možné sankci, kterou zákon předpokládá. Žalovaný ve svém rozhodnutí taktéž nebyl povinen zjistit a prokázat jiné okolnosti zvyšující závažnost pochybení žalobkyně. Naopak k opomenutí uchazeče o zaměstnání by musely přistoupit okolnosti, které by toto opomenutí relevantně omluvily. Ty se však v posuzované věci z ničeho nepodávají, žádné takové další skutečnosti žalobkyně nad rámec omluvy chybou v zápisu data ani netvrdila.

18. Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci žalobkyně prokazatelně nesplnila povinnost stanovenou v zákoně o zaměstnanosti. Své pochybení omluvila toliko tím, že si špatně zapsala termín do mobilního telefonu, což však samo o sobě za omluvitelný důvod hodný zvláštního zřetele považovat nelze. Jiné důvody absence žalobkyně netvrdila. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal, proč nedostavení se žalobkyně neomluvil. Krajský soud tak uzavřel, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, žalovaný se dostatečně zabýval konkrétními okolnostmi případu a s důvody, proč u žalobkyně neshledal omluvitelné důvody hodné zvláštního zřetele, se krajský soud plně ztotožňuje.

VII. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
21. Krajský soud IV. výrokem rozsudku uložil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Poplatková povinnost v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě vznikla žalobkyni dnem právní moci usnesení o tomto návrhu [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích per analogiam; k tomu srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012–32] a výše soudního poplatku činí 1 000 Kč (podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

K důvodům, pro které krajský soud neuložil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek hned v usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě, odkazuje krajský soud zcela na bod 10 usnesení ze dne 21. 7. 2022, č. j. 20 Ad 10/2022-11. Jelikož bylo rozhodnutí krajského soudu ze dne 31. 10. 2022 zrušeno, musel krajský soud o poplatkové povinnosti rozhodnout znovu v tomto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. července 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně

20 Ad 10/2022-60

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobkyně: **H. Š.**
zastoupená advokátem Mgr. Danielelem Grimmem

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

sídlem Bozděchova 567/8, 70200 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**

sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022 č. j. MPSV-2021/203009-421/1,
o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání,**

takto:

- I. Výrok IV. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2024, č. j. 20 Ad 10/2022-54, se vypouští.
- II. Odst. 21 odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2024, č. j. 20 Ad 10/2022-54, se vypouští.

Odůvodnění:

1. Krajský soud ve věci sp. zn. 20 Ad 10/2022 rozhodl poprvé rozsudkem ze dne 31. 10. 2022, č. j. 20 Ad 10/2022-32 (dále jen „rozsudek ze dne 31. 10. 2022“), a výrokem III. uložil žalobkyni povinnost zaplatit 1 000 Kč na soudním poplatku za usnesení o odkladném účinku.
2. Rozsudkem ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Ads 215/2022-23, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudek ze 31. 10. 2022.
3. Po vrácení věci k dalšímu řízení ve věci rozhodl krajský soud podruhé rozsudkem ze dne 25. 7. 2024, č. j. 20 Ad 10/2022-54 (dále jen „rozsudek ze dne 25. 7. 2024“). Výrokem IV. rozsudku ze dne 25. 7. 2024 uložil krajský soud žalobkyni povinnost zaplatit 1 000 Kč na soudním poplatku za usnesení o odkladném účinku, jelikož měl za to, že Nejvyšší správní soud zrušil celý rozsudek krajského soudu ze dne 31. 10. 2022. Posléze však krajský soud zjistil, že rozsudek ze dne 31. 10. 2022 zrušil Nejvyšší správní soud pouze co do výroku I. a II.
4. Z obsahu soudního spisu jakož i z rozsudků uvedených v předchozím odstavci je tak zřejmé, že výrok III. rozsudku ze dne 31. 10. 2022 zůstal nezměněn a je pravomocný. Výrok IV. rozsudku ze dne 25. 7. 2024, jímž byl převzat pravomocný výrok III. rozsudku ze dne 31. 10. 2022, jakož i k němu patřící odůvodnění v odst. 21 rozsudku, je duplicitní. Žalobkyni tak byla povinnost k úhradě soudního poplatku za jediné usnesení o odkladném účinku vydané ve věci zjevně uložena dvakrát.
5. Podle § 54 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní i počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.
6. V souladu s citovaným ustanovením soud opravil zjevnou nesprávnost tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení.

Poučení:

Proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná v případě, že byl opravován výrok o náhradě nákladů řízení; předmětem přezkumu však je pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

splnění podmínek pro provedení opravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006–123). Kasační stížnost **lze** podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 15. srpna 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně